

Scénář pro rozhlasovou reportáž - Martina Thumsová

Ředitelka naší školy už skoro třicet let. Učitelka hudební výchovy. Energická, přísná i milá. To je Martina Thumsová. Narodila se 16. května 1965 v Plzni. Vyrůstala jak v Plzni, tak i v Klatovech.

„Do Prahy jsem se dostala ve svých osmnácti letech, kdy po maturitě jsem tady začínala svoje první pedagogické místo.“

Paní ředitelka měla odlišné dětství od toho našeho. Vyrůstala v době, kdy se používalo jen minimum techniky, televize byla na takové úrovni, že se na ni nedalo moc dívat, a většinu času trávila venku.

“Vy jste teď přetechnizovaní. My jsme nic neměli. My jsme si udrželi jeden magnetofon a na ten jsme byli hrozně pyšní. Televize byla jak já říkám šedošedá.“

Protože její dědeček a teta emigrovali do Ameriky, měla za komunistů problémy se studiem.

„My jsme ukončili základní školu po osmém ročníku a mě tehdy bylo čtrnáct, takže já jsem vlastně končila základku a přecházela jsem na střední pedagogickou školu, protože tím, že jsem byla z rodiny emigranta, tak jsem měla velký problém se někam dostat. A říkala jsem si, dostanu se na gymnázium a pak se nedostanu na vysokou, tak nebudu mít žádnou odbornost. Tak jsem šla na tu odbornou střední pedagogickou školu a vystudovala jsem vlastně na učitelku z mateřské školy.“

Pak se ale v rodině stala tragédie.

„Moje maminka přišla úrazem o nohu a právě ten dědeček ji vlastně zaplatil lepší protézu v mnichově, no ale to znamenalo takový obstrukce abych s ní mohla vycestovat že když jsem se vrátila tak jsem řekla, že už nikdy nikam nepojedu.“

Paní ředitelka měla dokonce na výběr emigrovat do Německa, ale rozhodla se, že zůstane tady v Čechách. Poté se dostala do Prahy a žila v Kobylisích. Na základní školu Mendelova se dostala, když jí bylo třicet jedna let. Vlastně to byla náhoda. A protože už dělala ředitelku na Jižňáku, tak se sem také musela přestěhovat.

„Měsíc jsem brečela, že musím jít na Jižní město, protože vlastně v povědomí lidí bylo Jižní město jako paneláky, bahno, hnusný... a teď já jsem to vlastně nemohla vůbec rozdýchat, jít na Jižní město.“

Nakonec si to tady ale zamilovala.

„Vlastně já jsem to město přijala a bylo hrozně dobrý pro mě.“

A jaké motto zanechala paní ředitelka naší generaci?

„Tak asi bez práce nejsou koláče, ale potom si taky myslím, že důležitý je taky odrážet se ušima a furt jít dopředu.“